

Arrest

nr. 169 476 van 9 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2015 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 januari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum type D (gezinshereniging).

1.2. Op 3 april 2015 beslist de gemachtigde de in punt 1.1. bedoelde aanvraag te weigeren. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Overwegende dat op 08/01/2015 een visumaanvraag werd ingediend door T. K. N. teneinde haar vermoedelijke zoon T. S. in België te vervoegen.

Overwegende dat T. S. op 31/12/2014, hetzij voor de indiening van de visumaanvraag, de leeftijd van 18 jaar bereikte, bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld in art 10,1,1,7 van bovenvermelde wet (de te vervoegen persoon mag de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt hebben).

Overwegende daarnaast dat de verwantschap tussen betrokkenen evenmin bewezen is: immers werd enkel een "verwantschapscertificaat" voorgelegd dat stelt dat mevrouw de moeder is van S. A. en R. A. Echter dit document betreft geen officiële burgerlijke akte maar een eenvoudige verklaring op eer door derden. Dergelijk document wordt niet erkend aangezien het geen vaststaand objectief bewijsstuk vormt.

Gelet op bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd. Voor de Staatssecretaris voor asiel en migratie, getekend: A. H., Attaché

Raadpleging Vision

Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al.1, 7° van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

Aanvrager

PSN:8023608

Naam: T. K.

Voornaam: N.

Geslacht: Vrouwelijk

Huidige nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: 22/11/1967"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"(...) EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM") en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest"), die het recht op bescherming van het gezinsleven waarborgen, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de zorgvuldigheids- en redelijkheidverplichting als beginselen van behoorlijk bestuur.

De aanvraag van verzoekster werd o.a. afgewezen omdat haar visumaanvraag door de bevoegde Belgische instanties pas officieel werd geregistreerd op 8 januari 2015, ofwel 8 dagen nadat haar zoon 18 jaar werd.

Nochtans heeft verzoekster zich voor de 18^e verjaardag van haar zoon en in elk geval op 10 december 2014 aangeboden op het FedEx-kantoor, de correcte bevoegde instantie, met de intentie om de visumaanvraag in te dienen. (stuk 3) *

Op dat moment vervulde zij alle voorwaarden voor een geldige indiening van een visumaanvraag, nl. zij legde een paspoort voor als bewijs van identiteit, betaalde de visumkosten en vulde een visumaanvraagformulier in. De visumaanvraag had dus op dat moment kunnen geregistreerd worden.

Zelfs indien verzoekster pas werkelijk op 8 januari 2015 op het FedEx-kantoor zou zijn geweest, dan nog werd de aanvraag maar 8 dagen na de 18^e verjaardag van verzoeksters zoon ingediend. De aanvraag werd dus maar nipt te laat officieel ingediend.

Nochtans weet verwerende partij dat er bij de indiening van een visumaanvraag op de FedEx-kantoren in Pakistan problemen kunnen ontstaan.

Het komt vaker voor dat personen niet correct en stipt worden verder geholpen wanneer ze zich bij een FedEx-kantoor melden om een visumaanvraag in te dienen. Deze problemen werden bijvoorbeeld reeds meermaals besproken op de "contact bis"-vergaderingen. Deze vergaderingen worden georganiseerd door het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen en gaan over gezinshereniging met erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden. Verwerende partij was hierop aanwezig en nam deel aan de discussie.

Dit blijkt o.a. uit de volgende verslagen:

- Verslag contact bis van 19 november 2013, p. 8 (stuk 5):

"Het Rode Kruis uit zijn bezorgdheid over de stijgende nood aan tussenkomsten bij de ambassades of outsourcingdiensten voor de indiening van de visumaanvraag. Vertragingen en problemen bij het indienen van de visumaanvraag, bijvoorbeeld de verhuis van de ambassade in Pakistan, kunnen ertoe leiden dat de termijn van 1 jaar wordt overschreden. Het is moeilijk om te bewijzen dat de bedoeling

effectief was om de aanvraag binnen de termijn in te dienen en dat de nodige stappen werden gezet. De DVZ meldt dat zij niet kunnen tussenkomen als het over de werking van de ambassades gaat. Zij houden rekening met de officiële datum van indiening. Het Rode Kruis merkt nog op dat zij de indruk hebben dat de termijn van 1 jaar niet gekend is bij Fedex. 16 De DVZ deelt mee dat ze de dienst Buitenlandse Zaken hierover zullen aanspreken op de visumdagen. De visumagenten zijn echter wel degelijk op de hoogte van de regels inzake gezinshereniging ten aanzien van erkend vluchtelingen/subsidiar beschermden. DVZ stelt niet te weten waar het mogelijke communicatieprobleem zich dan kan bevinden (misschien bij het lokale personeel of andere factoren, maar hier hebben wij geen enkel zicht op....). Wanneer de termijn is overschreden, zou eventueel een humanitair visum kunnen worden toegekend als op gepaste wijze kan worden verantwoord waarom de indiening van de visumaanvraag zo lang op zich liet wachten. "

- Verslag contact bis van 24 januari 2012 (stuk 6):

"Het BCHV heeft ook gemerkt dat de ambassades soms het bewijs van bestaansmiddelen vragen, hoewel deze voorwaarde niet van toepassing is op betrokkene (bijvoorbeeld voor minderjarige kinderen). Zolang het bewijs niet wordt geleverd, kan de aanvraag niet worden ingediend. Blijkbaar zijn niet alle ambassades goed op de hoogte van de nieuwe regels rond gezinshereniging. Bespreking: Mevrouw Benoit benadrukt allereerst dat elk probleem aan haar gemeld moet worden. Ze kan enkel een oplossing zoeken als ze weet heeft van het probleem. Caritas merkt op dat het referentienummer bij DVZ niet op de bijlage 15quinquies wordt vermeld. Hierdoor kunnen we het dossier bij DVZ niet opvolgen. Mevrouw Benoit bevestigt dat. Enkel het nummer van de visumaanvraag staat erop aangezien Buitenlandse Zaken geen toegang heeft tot het referentienummer bij DVZ en de informatie die DVZ bezit. Indien het nummer van de visumaanvraag daarentegen niet vermeld is op het ontvangsbewijs, kan iedereen dat opvragen bij Buitenlandse Zaken door een e-mail te sturen. Caritas legt uit dat ze het wel degelijk over het nummer van de visumaanvraag hadden en niet over het referentienummer bij DVZ. Het Rode Kruis wijst erop dat vaak geen ontvangsbewijs wordt afgegeven of dat de aanvraag pas een dag later wordt geregistreerd wanneer een visumaanvraag wordt ingediend via Fedex of VSF. In het geval van familieleden van erkende vluchtelingen die de aanvraag op het nippertje nog binnen het jaar indienen, kan dit problematisch zijn. Mevrouw Benoit legt uit dat er een verschil bestaat tussen Fedex en VSF.

Via Fedex wordt het dossier louter overgemaakt aan de ambassade of diplomatieke post. In principe levert Fedex altijd een ontvangsbewijs af. Het is wel zo dat het dossier pas de volgende dag zal worden geregistreerd door de ambassade. Het is dus normaal dat de datum van indiening en de datum van registratie van de visumaanvraag één dag verschillen. In het geval van VSF gaat het werkelijk om uitbesteding van de visumdiensten. VSF registreert rechtstreeks het dossier en geeft een dossiernummer en ontvangsbewijs af. Mevrouw Benoit zal navragen welk document precies wordt afgegeven als ontvangsbewijs en herhaalt dat zij ter beschikking staat om vragen over specifieke dossiers te beantwoorden. Met betrekking tot de foutieve informatie over de nieuwe wet, merkt mevrouw Benoit op dat de aanvragers niet altijd zeggen dat ze een familielid van een erkende vluchteling in België zijn. ADDE wijst erop dat het niet zozeer de bijlage 15quinquies is, die zou moet vermelden dat het om een familielid van een erkende vluchteling gaat, maar wel het visumaanvraagformulier. 17 De bijlage 15quinquies wordt immers pas afgegeven als het dossier volledig is, en niet bij de aanvang van de procédure. CA W De Mare meldt een dossier waarin Fedex in Islamabad de aanvraag tegenhoudt, hoewel de ambassade van mening is dat de aanvraag volledig is. CAW De Mare vraagt zich af wie verantwoordelijk is voor Fedex. Mevrouw Benoit antwoordt dat het probleem aan haar mag gemeld worden en dat zij contact zal opnemen met Fedex. Ze voegt eraan toe dat Fedex normaal gezien wacht tot het dossier volledig is voordat ze de aanvraag naar de ambassade doorsturen om extra kosten te vermijden. Als de betrokkene toch het onvolledige dossier in die staat wenst in te dienen op de ambassade, volstaat het om dit te melden aan Fedex. "

- Verslag contact bis 22 jimi 2010, p.3 (stuk 7):

"Sommige ambassades werken met intermédiaire diensten (Fedex, Africatel, IKS). De rol en de omvang van de missie van deze diensten variëren sterk van land tot land. Bijvoorbeeld, Africatel in Dakar en IKS in Ankara beperken zich tot het maken van telefonische afspraken ; FedEx in Islamabad stelt de dossiers samen die vervolgens aan de Belgische diplomatieke post overhandigd worden. Naast de ontoegankelijkheid van de Ambassade van België die dus bepaalde bevoegdheden overdraagt, zijn er nog andere problemen: het gebrek aan informatie over de procédure voor gezinshereniging bij de intermédiaire diensten die de familieleden om documenten vragen die niet nodig zijn voor vluchtelingen, schending van het confidentieel karakter van de informatie tijdens de invoering van visumaanvragen, corrupte praktijken, verdwijning of verlies van documenten ingediend door de partijen, misverstanden (een familie die via Africatel een afspraak had gemaakt, begaf zich naar de ambassade, waar de afspraak niet eens geregistreerd werd, wat dus resulteert in een vertraging van meer dan een maand van de behandeling van visumaanvragen, enz.) ... Bij de posten die beroep doen op intermédiaire

diensten, moet het mogelijk zijn om alsnog een afspraak te maken voor het indienen van het visumdossier. FOD Buitenlandse Zaken sluit echter deze mogelijkheid uit voor de Ambassade van België in Islamabad. Terwijl de meeste westerse kantoren hun visumafdeling om veiligheidsredenen hebben gesloten, is de visumafdeling van onze Ambassade in Pakistan actief gebleven, dit ten koste van een personeelsbeperking en drastische veiligheidsmaatregelen. Gezien hun complexiteit, worden de gezinsherenigingdossiers normaal niet aan het loket onderzocht maar zijn ze veeleer het onderwerp van een diepgaand onderzoek door de visumverantwoordelijke of de consul. Het is dus onmogelijk om het Belgische personeel geheel in te zetten, naast het plaatselijke personeel dat belast is met de vertaling van de ingediende dossiers. De betrokken families zullen voor interview, indien nodig en na een eerste onderzoek van de dossiers, opgeroepen worden. "

Nochtans wordt door de bestreden beslissing de enige mogelijkheid op het uitoefenen van hun gezinsleven aan verzoekster en haar zoon ontnomen.

Verzoeksters zoon heeft immers het statuut van subsidiaire bescherming in België. Het CGVS heeft geoordeeld dat zijn regio van herkomst onveilig is, dat hij daarom niet kan terugkeren naar Afghanistan en dat hij internationale bescherming nodig heeft. Er kan dus niet van verzoeksters zoon worden verwacht dat hij zich naar Afghanistan begeeft om zijn moeder te bezoeken of zich opnieuw bij haar te vestigen.

De uitoefening van hun gezinsleven is onmogelijk in Afghanistan. Met andere landen hebben noch verzoekster, noch haar zoon banden. De enige mogelijkheid om er hun gezinsleven uit te oefenen, ligt dus in België. In dit land heeft verzoeksters zoon een verblijfstitel en een internationaal beschermingsstatuut.

In het kader van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest kunnen in deze situatie specifieke verplichtingen ontstaan.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en draagwijdte. (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 303, p. 20)

Om zich op artikel 8 EVRM te kunnen beroepen, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Deze beoordeling is een feitenkwestie.

In casu gaat het om een verzoek tot gezinshereniging van een moeder met haar zoon die *nét* 18 jaar is geworden. De echtgenoot van verzoekster is al sinds lange tijd verdwenen. Er is geen nieuws van hem. Verzoeksters zoon heeft hem zelfs nooit gekend. De andere zoon van verzoekster woonde bij haar in, maar is sinds korte tijd ook verdwenen. Omwille van zijn mentale handicap, komt en gaat hij zonder dat verzoekster hier vat op heeft. Verzoekster steunt heel erg op haar zoon in België, S. T., en omgekeerd. Als minderjarige vluchtte de heer T. naar België en kreeg er internationale bescherming. Tot zijn vertrek woonde verzoekster met hem samen in Afghanistan en was er duidelijk sprake van een gezinsleven. Ook nu hij in België is, werd dit gezinsleven niet onderbroken. Verzoeksters zoon moest immers vluchten omwille van redenen buiten zijn wil om. Zij bleven contact houden en ondanks de afstand verzwakte hun band niet. De heer T. heeft zijn moeder altijd enorm gemist en wenst dan ook vurig dat ze bij hem in België kan komen wonen. Het feit dat zij tijdelijk werden gescheiden van elkaar, doet geen afbreuk aan het bestaan van hun gezinsleven.

Dit volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM"): "La Cour rappelle que la notion de famille sur laquelle repose l'article 8 (art. 8) implique qu'un enfant issu d'une union maritale s'insère de plein droit dans cette relation ;

partant, dès l'instant et du seul fait de sa naissance, il existe entre lui et ses parents un lien constitutif de « vie familiale » (arrêts *Berrehab c. Pays-Bas* du 21 juin 1988, série A n° 138, p. 14, par. 21, et *Hokkanen c. Finlande* du 23 septembre 1994, série A n° 299-A, p. 19, par. 54) que des événements ultérieurs ne peuvent briser que dans ces circonstances exceptionnelles. » (EHRM, *Gui t.v. Zwitserland*, 1996, § 32.)

« 61. Selon le Gouvernement, l'article 8 ne trouve pas à s'appliquer en l'espèce. La Cour ne partage pas ce point de vue. Elle admet certes que l'article 8 ne saurait s'interpréter comme comportant, pour un Etat contractant, l'obligation générale de respecter le choix, par des couples mariés, de leur domicile commun et d'accepter l'installation de conjoints étrangers dans le pays (*Abdulaziz, Cabales et Balkandali c. Royaume-Uni*, arrêt du 28 mai 1985, série A n° 94, § 71). Elle rappelle à ce propos que la demande d'asile de la requérante fut rejetée définitivement le 4 juin 1998 et celle de son époux le 21 janvier 1999. Néanmoins, ceux-ci se trouvaient toujours en Suisse au moment de leur mariage, célébré

le 25 juillet 2003, et du dépôt de leur première demande visant à attribuer la requérante au canton de Vaud, le 21 août 2003. Selon la Cour, il était clair que, à ces dates-là, il n'était pas envisageable d'exécuter leur renvoi dans un avenir proche. Dans ces conditions, et d'autant plus que leur séjour s'est prolongé sans qu'ils en fussent responsables, la requérante et son époux relevaient, au sens de l'article 1 de la Convention, de la « juridiction », de l'Etat défendeur, qui devait dès lors assumer sa responsabilité en vertu de la Convention. 62. La Cour rappelle que la requérante, qui ne se plaint aucunement devant elle de la décision prononçant son éloignement du territoire suisse, a été formellement empêchée de mener une vie de couple avec son époux pendant cinq ans. A la lumière du principe selon lequel la vie de couple constitue, pour des conjoints, l'un des attributs essentiels du droit au respect de la vie familiale, elle estime que la requérante pouvait, suite à son mariage, se prévaloir des garanties découlant de l'article 8. (voir, mutatis mutandis, *Boultif c. Suisse*, no 54273/00, § 48, CEDH 2001 IX ; *Johansen c. Norvège*, arrêt du 7 août 1996, Recueil 1996 III, § 52, et *McMichael c. Royaume-Uni*, arrêt du 24 février 1995, série A n° 307 B, § 86). » (EHRM, *Mengesha Kimfe t. Zwitserland*, 2010, § 61 - 62.)

Ook 8 dagen na zijn meerderjarigheid en vandaag, oefent verzoeksters zoon een gezinsleven uit met zijn moeder. In meerdere arresten oordeelde het Hof reeds dat er ook sprake kan zijn van een gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarig kind. Dit is telkens afhankelijk van de omstandigheden en betreft een feitenkwestie. (zie o.a. EHRM, *Bouchelkia t. Frankrijk*, 29 januari 1997; EHRM, *Boujlifa t. Frankrijk*, 21 oktober 1997; EHRM, *Maslov v. Oostenrijk*, 23 juni 2008.)

In casu blijkt uit de feiten - een zoon die als minderjarige zijn land omwille van veiligheidsredenen heeft moeten verlaten, maar die steeds contact met zijn moeder heeft gehouden en nog maar pas meerderjarig werd - dat er sprake is van een gezinsleven.

Vervolgens moet worden nagegaan of er een inmenging bestaat in dit recht op eerbieding van het gezinsleven. Het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht is immers niet absoluut. Paragraaf 2 voorziet namelijk uitzonderingen. Binnen de grenzen gesteld door dit lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan. Dit impliceert dat de inmenging moet worden voorzien bij wet, moet zijn geïnspireerd door een door artikel 8 EVRM vermeld legitiem doel en noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Artikel 8 van het EVRM verplicht lidstaten niet enkel om zich te onthouden van ongerechtvaardigde inmengingen in het gezinsleven, maar legt ook positieve verplichtingen op. Het EHRM stelt hierover: « La cour rappelle que l'article 8 peut engendrer des obligations positives inhérentes à un « respect » effectif de la vie familiale. Les principes applicables à pareilles obligations sont comparables à ceux qui gouverne les obligations négatives. Dans les deux cas, il faut tenir compte du juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble ; de même, dans les deux hypothèses, Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. » (EHRM, *Sen t. Nederland*, 2001, §31.)

Bij het uitoefenen van deze positieve verplichtingen moet de overheid dus streven naar een evenwicht tussen alle belangen die aan de orde zijn, individueel en maatschappelijk. Bij de beoordeling van wanneer dit evenwicht bereikt is, beschikt de overheid over een zekere beoordelingsmarge.

Deze beoordelingsmarge is echter niet onbegrensd. In bepaalde gevallen kan de positieve verplichting onder artikel 8 EVRM inhouden dat iemand moet worden toegelaten tot het grondgebied. In elk geval moet rekening worden gehouden met bepaalde criteria, voorgeschreven door het EHRM. In het arrest *Sen* gaf het Hof aan welke criteria meespelen: "Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, *Sen t. Nederland*, 2001, §37.)

In het arrest *Tuquabo-tekle t. Nederland* omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

In casu verblijft de te vervoegen persoon in België onder het statuut van subsidiaire bescherming. Zoals hierboven gezegd, betekent dit dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat werd geoordeeld dat het daar onveilig is. Om deze reden geniet hij een verblijfsrecht in België.

Er kan op geen enkele wijze worden verwacht van de heer T. dat hij zich bij zijn moeder in Afghanistan zou voegen, waar hij - volgens het CGVS - een reëel risico loopt op een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. " (stuk 2) Daardoor heeft de weigering van een visum voor zijn moeder tot gevolg dat het voor hen onmogelijk wordt gemaakt om hun gezinsleven uit te oefenen. Zij worden definitief gescheiden van elkaar, zonder dat haar zoon bij haar op bezoek kan gaan.

Omwille van het statuut van subsidiaire bescherming van verzoeksters zoon, moet haar aanvraag tot gezinshereniging dus op een soepele manier worden behandeld en onderzocht. De nodige aandacht moet worden besteed aan het feit dat een persoon omwille van problemen van vervolging of algemeen geweld is gevlucht en dat gezinshereniging nergens anders mogelijk is dan in het gastland, in casu België.

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following séparation caused by forced displacement such as from persécution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC), februari 2012, beschikbaar op <http://www.refwoiid.org/docid/4f55elcf2.html> stuk 8)

Ook in haar Memorandum van juni 2014 benadrukt het UNHCR de nood aan een soepele beoordeling van gezinshereniging van erkende vluchtelingen en subsidair beschermden: "Doordat ze hun land van herkomst moesten ontvluchten, zijn begunstigden van internationale bescherming vaak noodgedwongen gescheiden van hun gezinsleden of zijn ze hun spoor kwijtgeraakt. Gezinsshereniging in het asielland is voor hen dikwijls de enige mogelijkheid om de gezinsbanden te herstellen en in veiligheid een gezinsleven te leiden. Vaak is het pas wanneer ze weer samen zijn met hun gezin dat ze hun aandacht zullen kunnen richten op de uitbouw van een betere toekomst. 100. Het recht op eerbiediging van het gezinsleven van de begunstigden van internationale bescherming vereist bijzondere aandacht en vraagt om een snelle, soepele en efficiënte procédure voor gezinshereniging." (UNHCR, Mémorandum op het gebied van bescherming van vluchtelingen, personen die subsidiaire bescherming genieten en staatlozen, juni 2014, beschikbaar op http://www.unhcr.be/fileadmin/user_upload/pdf_documents/UNHCRNote Politique NL iuni 2014.pdf, stuk 9)

De Europese Commissie is dezelfde mening toegedaan en spoort de lidstaten, en dus ook verwerende partij, aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22, beschikbaar op http://ec.europa.eu/transparencv/regdoc/rep/1/2014/NL/1-2014-210-NL-FI-I_Pdfc stuk 10)

Aanvragen tot gezinshereniging met subsidair beschermden, zoals in casu, moeten op dezelfde soepele manier worden beoordeeld als aanvragen tot gezinshereniging met erkende vluchtelingen. Hierover zegt de Europese Commissie immers: "De Commissie benadrukt dat de richtlijn niet aldus moet worden uitgelegd dat de lidstaten verplicht zijn om personen die tijdelijke bescherming of subsidiaire vormen van bescherming genieten, het recht op gezinshereniging te ontzeggen. De Commissie is van mening dat de behoefte aan humanitaire bescherming van personen die subsidiaire vormen van bescherming genieten, niet verschilt van die van vluchtelingen, en zij spoort de lidstaten aan om regels vast te stellen die vluchtelingen en personen die tijdelijke bescherming of subsidiaire vormen van bescherming genieten, vergelijkbare rechten verlenen. De convergentie van beide soorten bescherming is ook bevestigd in de herschikte erkenningsrichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU) in het kader van het "EU-asielpakket". In elk geval zijn de lidstaten verplicht om de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te eerbiedigen, ook wanneer een situatie niet onder de wetgeving van de Europese Unie valt." (stuk 10, p. 25)

Er kan dus worden verwezen naar artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna "Gezinsherenigingsrichtlijn"), dat stelt: "In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familieleden of culturels of sociale banden met zijn land van herkomst." Een aanvraag tot gezinshereniging, zoals in casu, vergt dus een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen.

Ook moet worden gewezen op overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, die bepaalt dat "[d]e situatie van vluchtelingen [...] bijzondere aandacht [vraagt] vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging."

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigden van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: "Toutefois, la Cour

estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... A ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'État défendeur l'obligation de mettre en œuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié" (...) "La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (Hirsi Jamaa et autres c. Italie [GC], no 27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en œuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa. " (EHRM, Tanda-Muzinga vs. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, Mugenzi vs. Frankrijk, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zicht opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

Een "soepele toepassing" had in casu bijvoorbeeld kunnen en moeten inhouden dat verwerende partij rekening hield met de datum waarop verzoekster zich bij de bevoegde visumdiensten aanmeldde of dat verwerende partij, indien ze geen rekening kon houden met deze datum, de visumaanvraag van verzoekster vanuit een humanitair oogpunt behandelde.

Het was voldoende geweest dat de medewerkers van de Dienst Gezinshereniging het dossier overmaakten aan hun collega's van de Dienst Lang Verblijf, opdat de aanvraag van verzoekster vanuit humanitair oogpunt kon worden behandeld en de strikte leeftijdsvoorwaarde van artikel 10, §1,7° Vreemdelingenwet wegviel.

Verwerende partij heeft allerminst "soepel" gehandeld en deed geen enkel onderzoek naar een eventuele verplichting in kader van artikel 8 EVRM.

Over deze positieve verplichtingen van verwerende partij oordeelde Uw Raad nochtans als volgt: " (...) Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé- en gezinsleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 1 juni 2006, nr. 159 485; RvS 26 april 2006, nr. 157 953; RvS 30 april 2004, nr. 130 936; RvS 9 juli 2003, nr. 121 457). Artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. (RvS 2 februari 2005, nr. 140 105). Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoningplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden. (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonbaar dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake te zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. (J. VANDELANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen- Oxford, Intersentia, 2004, p. 754). " (RvV 4 februari 2010, nr. 38 195, punt 2.8.)

Ook het Hof van Justitie oordeelde reeds dat aanvragen tot gezinshereniging moeten worden beoordeeld in overeenstemming met het recht op bescherming van het gezinsleven en dat hierbij bepaalde elementen in rekening moeten worden gebracht: "64. Bovendien moet acht worden geslagen op artikel 17 van de richtlijn, dat de lidstaten verplicht terdege rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van het verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Zoals uit punt 56 van dit arrest blijkt, beantwoorden dergelijke criteria aan die welke het Europees Hof van de Rechten van de Mens hanteert wanneer het nagaat of een staat, die een verzoek om

gezinshereniging heeft afgewezen, de betrokken belangen op een juiste wijze heeft afgewogen. 65. Ten slotte zijn leeftijd van een kind en het feit dat het onafhankelijk van het gezin aankomt, eveneens factoren die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in aanmerking neemt, waarbij het rekening houdt met de band tussen een kind en gezinsleden in het land van herkomst, maar ook met de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land. (zie met name reeds aangehaalde arresten *Ahmut v. Nederland*, § 69, en *Gui v. Zwitserland*, § 42). 12 104. Ten slotte moet worden vastgesteld dat hoewel de richtlijn de lidstaten een beoordelingsmarge laat, deze zodanig ruim is dat zij de regels van de richtlijn in overeenstemming met de uit de bescherming van de grondrechten voortvloeiende eisen kunnen toepassen. " (*HvJ C-540/03, Europees Parlement v. Raad van de Europese Unie*, 2006.)

In casu is het duidelijk dat de uitoefening van het gezinsleven bijzonder moeilijk - en zelfs onmogelijk - is in het land van herkomst van verzoekende partij. Dit blijkt uit het administratief dossier en verwerende partij was hiervan op de hoogte gezien het statuut van subsidiair beschermde van verzoeksters zoon. Verwerende partij heeft dit element echter niet voldoende in aanmerking genomen. Er blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verwerende partij een proportionaliteitstoets doorvoerde in het kader van artikel 8 EVRM en rekening hield met het recht op bescherming van het gezinsleven van verzoekende partij.

In het arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe: "Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie *EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen*, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (*EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België*, par. 140). De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is vertreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfs status van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (*EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België*, par. 142; *EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen*, par. 70).(...) De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (*RvS 26 mei 2009, nr. 193.522*). De toepassing van de 13 vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (*EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije*, par. 54). "

Verwerende partij had moeten nagaan of zij een positieve verplichting had in het kader van artikel 8 EVRM maar deed dit niet. Zij wees de voorliggende aanvraag tot gezinshereniging af omwille van de vaststelling dat de aanvraag omwille van redenen buiten de wil verzoekende partij te laat werd geregistreerd.

Verwerende partij heeft inderdaad een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot gezinshereniging. Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (*RvS 24 juni 2008, nr. 184.519*) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (*RvS 20 februari 1997, nr. 64.637*)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DU JARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Doordat verwerende partij de visumaanvraag van verzoekster afwijst omdat de officiële registratie pas plaatsvond 8 dagen na de 18^e verjaardag van haar zoon zonder enig verder onderzoek naar hun gezinsleven, schiet verwerende partij tekort in de proportionaliteitstoets die artikel 8 EVRM oplegt en heeft verwerende partij op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze gehandeld. Bijgevolg schendt verwerende partij met de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, het redelijkheid- en het zorgvuldigheidsprincipe. (...)

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

2.1.4. Artikel 10, §1, 7° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

(...)”

2.1.5. Verzoekende partij heeft een visum gezinshereniging aangevraagd in functie van haar zoon die in België de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen. De geboortedatum van haar zoon is 31 december 1996. Aldus werd de zoon op 31 december 2014 achttien jaar. De gemachtigde oordeelde dat, nu de visumaanvraag pas werd ingediend op 8 januari 2015, er niet voldaan is aan de voorwaarde van artikel 10, §1, 7° van de vreemdelingenwet.

2.1.6. Waar verzoekende partij betoogt dat zij reeds voor de achttiende verjaardag van haar zoon zich aangeboden heeft op het Fedex-kantoor, meer bepaald op 10 december 2014, met de intentie een visumaanvraag in te dienen en zij verwijst naar stuk drie bij het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat uit

nazicht van het administratief dossier vooreerst blijkt dat de visumaanvraag pas daadwerkelijk werd ingediend op 8 januari 2015. Dit blijkt uit het formulier “*Application for a visa for a long stay in Belgium*” dat door de verzoekende partij op 8 januari 2015 werd ondertekend. Het stuk drie waarnaar de verzoekende partij verwijst kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen. Immers betreft dit stuk een barcode met datum 10 december 2014 en de vermelding “*Visa Fee: 100 euro*” alsook het nummer 39784602 waarbij uit stuk vier dat verzoekende partij ook heeft gevoegd blijkt dat de ambassade van België in Islamabad op 12 december 2014 gereageerd heeft (verwijzend naar het nummer 39784602) stellende dat: “*Your document cannot be attested by the Embassy. The translation of your Tazkira has not been attested by the Afghan Ministry of Foreign Affairs, Afghanistan. The legalization fee (60euro) you paid has been cancelled and returned to FedEx. You can collect this fee from FedEx.*”

All information about legalization of documents is available on the following link: <http://www.diplomatie.be/islamabad/default.asp?id=28&ACT=5&content=261mnu=28>.” Bijgevolg kan hieruit enkel opgemaakt worden dat de verzoekende partij zich wel op 10 december 2014 wendde tot de ambassade maar niet dat zij op dat ogenblik ook al daadwerkelijk een visumaanvraag heeft ingediend. Zelfs indien de verzoekende partij de intentie had om op 10 december 2014 een visumaanvraag in te dienen, dan nog blijkt uit het antwoord van de Belgische ambassade dat de documenten die zij daartoe voorlegde niet in orde waren. De verwerende partij verwijst in de nota met opmerkingen dan ook terecht naar artikel 12bis, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat stelt dat “*De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.*” Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden dat op 10 december 2014 reeds alle voorwaarden voor een geldige indiening van de aanvraag waren vervuld. Zo blijkt ondermeer dat het stuk vier gevoegd aan haar aanvraag en getiteld “*Islamic Republic of Afghanistan Ministry of Interior Affairs Directorate of Population and Registration*” inzake de identificatie van verzoekende partij pas gelegaliseerd werd op 31 december 2014.

Conform artikel 10, §2, laatste lid, blijkt tevens dat verzoekende partij het bewijs moet aanbrengen dat zij niet lijdt aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat dit medisch certificaat pas op 7 januari 2015 aan verzoekende partij werd afgeleverd.

Gelet op het feit dat de Belgische ambassade reeds op 12 december 2014 gereageerd heeft op het schrijven van verzoekende partij van 10 december 2014, kan bezwaarlijk gesteld worden dat het omwille van tekortkomingen op de Belgische ambassade zelf is dat verzoekende partij niet de kans heeft gehad haar aanvraag tijdig in te dienen. Dit geldt des te meer nu blijkt dat de referentiepersoon reeds op 11 maart 2013 de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen en verzoekende partij aldus ruimschoots de tijd had om haar visumaanvraag tijdig in te dienen. De verslagen die verzoekende partij citeert en die bovendien dateren van 2010, 2012 en 2013 zodat terecht de vraag kan gesteld worden naar de actualiteitswaarde ervan, kunnen bijgevolg niet overtuigen om aannemelijk te maken dat verzoekende partij buiten haar wil om verhinderd werd tijdig een visumaanvraag in te dienen.

Verzoekende partij toont gelet op voorgaande niet aan dat zij haar visumaanvraag voor het meerderjarig worden van haar zoon heeft ingediend. Haar betoog voorts dat de aanvraag maar acht dagen na het meerderjarig worden van haar zoon werd ingediend en dus maar nipt te laat officieel werd ingediend kan aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen. Dergelijke redenering volgen zou de bepaling dat men de aanvraag voor het meerderjarig worden moet indienen, volledig uithollen.

2.1.7. Verzoekende partij meent voorts dat er een schending voorligt van artikel 8 EVRM en van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Zij betoogt dat haar zoon niet terug kan naar Afghanistan en dat de uitoefening van het gezinsleven aldus onmogelijk is in Afghanistan. De enige mogelijkheid om hun gezinsleven uit te oefenen is België.

2.1.8. Waar verzoekende partij een schending opwerpt van haar familiaal leven, wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip “*gezinsleven*” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. De gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld.

Het is dan ook in die zin dat artikel 10, §1, 7° van de vreemdelingenwet de gezinshereniging toestaat aan de ouders van een minderjarige vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet en die met hem komen samenleven.

Met betrekking tot de gezinsband tussen ouders en meerderjarige kinderen ligt het evenwel anders. De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM slechts de hechte persoonlijke banden tussen familieleden beschermt. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden.

In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de zoon van verzoekende partij eind 2011 – begin 2012 Afghanistan alleen verlaten heeft en op 16 augustus 2012 een asielaanvraag heeft ingediend in België. Op 11 maart 2013 verkreeg hij reeds de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij heeft echter tot januari 2015 gewacht - bijna twee jaar later - om een visumaanvraag gezinshereniging met haar zoon in te dienen. Uit het verzoekschrift blijkt niet waarom de verzoekende partij zolang gewacht heeft om te vragen herenigd te worden met haar zoon. Dit temeer nu zij zelf in het verzoekschrift stelt dat haar echtgenoot - de vader van haar zoon - reeds lange tijd verdwenen is en haar zoon hem zelfs nooit gekend heeft zodat dit eerder een reden zou moeten zijn om zo snel mogelijk een visum gezinshereniging aan te vragen met haar zoon. Ook de bewering dat haar andere zoon sinds korte tijd verdwenen is kan geen verantwoording zijn nu ook hier wordt gesteld dat deze steeds kwam en ging zonder dat verzoekende partij er vat op had. Verzoekende partij legt evenmin uit waarom dit een hinderpaal zou geweest zijn om sneller een visumaanvraag gezinshereniging in te dienen met haar zoon in België.

Buiten het betoog voorts dat verzoekende partij en de zoon regelmatig contact hebben onderhouden en dat de verzoekende partij *“heel erg”* steunt op haar zoon, waarvan overigens ook geen concrete bewijsstukken worden neergelegd, worden geen gegevens aangevoerd waaruit blijkt dat er een bijzondere vorm van afhankelijkheid is tussen verzoekende partij en de meerderjarige zoon die reeds meer dan twee en half jaar in België verblijft op het ogenblik van de visumaanvraag van verzoekende partij, dit terwijl verzoekende partij de kans had haar visumaanvraag veel eerder in te dienen, alleszins wordt het tegendeel niet aangetoond. In casu blijken geen elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden. Het loutere gegeven dat de zoon Afghanistan is ontvlucht doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

Ten overvloede, waar verzoekende partij nog betoogt dat haar zoon haar nooit zal kunnen bezoeken, toont zij niet aan dat zij geen toeristenvisum kan verkrijgen om haar zoon in België te bezoeken of dat zij niet elders dan in Afghanistan met elkaar kunnen afspreken. Noch blijkt dat zij via moderne communicatiemiddelen geen contact met elkaar kunnen onderhouden.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. Nu verzoekende partij erkent in het verzoekschrift dat artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie eenzelfde draagwijdte heeft als artikel 8 EVRM, ligt evenmin een schending van voornoemd artikel 7 voor.

Nu verzoekende partij uitdrukkelijke gevraagd heeft haar een visum gezinshereniging af te leveren, ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij op eigen initiatief, wanneer zij vaststelt dat verzoekende partij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een visum gezinshereniging te verkrijgen, de aanvraag zou moeten behandelen als een vraag tot afgifte van een humanitair visum.

2.1.9. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

2.1.10. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 11, §1, zesde lid, 12bis, §§5 en 6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"De aanvraag van verzoekster wordt ook geweigerd omdat de verwantschap tussen verzoekster en haar zoon in België, de heer S. T., volgens verwerende partij niet bewezen is.

Verwerende partij stelt hierover: "Overwegende daarnaast dat de verwantschap tussen betrokkenen evenmin bewezen is: immers werd enkel een "verwantschapscertificaat" voorgelegd dat stelt dat mevrouw de moeder is van Sh. A. en R. A.. Echter dit document betreft geen officiële burgerlijke akte maar een eenvoudige verklaring op eer door derden. Dergelijk document wordt niet erkend aangezien het geen vaststaand objectief bewijsstuk vormt. "

Verwerende partij weigert de aanvraag dus omdat verzoekster geen officieel document, een authentieke geboorteakte van haar zoon, kon voorleggen.

Over het bewijs van verwantschap voor aanvragen gezinshereniging van familieleden van subsidiair beschermden stelt artikel 11 § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet echter: " In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden voor hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. "

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet schrijft voor: "§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden voor hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die [met betrekking tot die band] in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren. "

Een omzendbrief van 17 juni 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

"1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft;

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. "andere geldige bewijzen

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband. "

Op basis van bovenstaande wetgeving kan een aanvraag gezinshereniging met een subsidiair beschermde, zoals in casu, niet worden afgewezen op basis van het gebrek aan officiële documenten. Andere geldige bewijzen of een aanvullend onderzoek, zoals bijvoorbeeld een DNA-test, moeten worden aanvaard.

Als "ander geldig bewijs" had verwerende partij het verwantschapscertificaat in aanmerking moeten nemen. Ook had verwerende partij rekening moeten houden met de verklaringen van verzoeksters zoon in het kader van zijn asielaanvraag. Verzoekster legde bij de visumaanvraag de beslissing tot toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut van het CGVS aan haar zoon voor. (stuk 2) Deze bevindt zich in het administratief dossier. Verwerende partij kon dus de verklaringen van verzoeksters zoon nakijken. Hieruit blijkt dat hij inderdaad verklaarde een moeder te hebben die "Najiba" heet, in Shalatak (dorp) te Laghman (provincie) in Afghanistan woont, weduwe en huisvrouw is. (stuk 11) Dit stemt overeen met de gegevens die verzoekster opgaf bij de visumaanvraag. (stuk 12) Bovendien legde verzoeksters zoon in het kader van zijn asielaanvraag de taskara van zichzelf en van zijn moeder neer. (Gehoorverslag CGVS 28 februari 2013, p. 8, stuk 13) Dit vormt bijkomend bewijs van de verwantschap met verzoekster.

Het verwantschapscertificaat in combinatie met de bevestigende verklaringen van verzoeksters zoon in het kader van zijn asielaanvraag, hadden moeten volstaan als bewijs van verwantschap.

Mocht verwerende partij toch nog hebben getwijfeld, had zij een aanvullende analyse in de vorm van een DNA-onderzoek kunnen laten uitvoeren, quod non.

Doordat verwerende partij de visumaanvraag van verzoekster afwijst omdat een officiële geboorteakte van verzoeksters zoon als bewijs van de verwantschap ontbreekt terwijl er ander geldig bewijs voorhanden is, schendt zij artikel 11, §1, lid 6 en artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsprincipe. (...)"

2.2.2. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geschraagd wordt door een ander motief, met name de vaststelling dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de bepalingen van artikel 10, §1, 7° van de vreemdelingenwet omdat haar zoon meerderjarig is op het moment van de indiening van de aanvraag. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel heeft verzoekende partij dit motief niet kunnen ontkrachten zodat dit de bestreden beslissing afdoende schraagt. Haar kritiek aangaande het motief dat de verwantschapsband niet bewezen is, is aldus gericht tegen een overtollig motief. De eventuele gegrondheid van het tweede middel kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zodat er geen noodzaak toe bestaat deze kritiek te onderzoeken.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"(...) DERDE MIDDEL: schending van artikel 3 juncto 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)

Aan S. T., de zoon van verzoekster en te vervoegen persoon, werd het statuut van subsidiaire bescherming toegekend. Zoals hierboven uitgelegd, loopt de heer T. bij een eventuele terugkeer naar

zijn regio van herkomst, nl. het dorp Shalatak in de provincie Laghman in Afghanistan, volgens het CGVS een reëel risico een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. " (stuk 2) De Belgische asielinstanties beschouwen de regio dus als onveilig.

Verzoekster verbleef nog steeds in Shalatak en dus in onveilig gebied. Aldus kan worden aangenomen dat zij hier een risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM, zoals het CGVS reeds oordeelde voor haar zoon.

Artikel 3 van het EVRM bepaald dat "niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Het gaat om een absolute bescherming en een waarborg die moet worden onderzocht bij elke aanvraag tot verblijf die mogelijks een risico op schending inhoudt.

In casu kon verwerende partij niet negeren dat verzoekster afkomstig is uit een regio die door de Belgische asielinstanties als onveilig wordt beschouwd. Verwerende partij kon evenmin negeren dat het om een visumaanvraag van een alleenstaande vrouw uit Afghanistan gaat.

Alleenstaande vrouwen in Afghanistan vormen een kwetsbaar profiel en lopen een verhoogd risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Dit blijkt o.a. uit onderstaande landeninformatie :

"The condition of Afghan women continues to be one of the worst in the world. In général, traditional gender biases, lack of security, weakness of government institutions, and women 's subordinate positions in Afghan society continue to impede women 's exercise of rights and freedoms. Women in Afghanistan still face widespread threats, including baad, forced marriages, child marriages, honor killings, and self-immolation at alarmingly high rates. Women still do not have equal access to justice mechanisms or feel comfortable reporting offenses to Afghan authorities, nor are the laws protecting women 's rights regularly upheld by Afghan court.

The constitution prohibits discrimination between citizens and provides for the equal rights of men and women; however, local customs and practices that discriminated against women prevailed in much of the country... There were reports of discrimination based on... gender... Although the situation of women marginally improved during the year, international gender experts considered Afghanistan a very dangerous country for women.

The Human Rights Watch World Report 2012, covering events of 2011, dated 22 January 2012, stated: Attacks and threats against women continue, frequently focusing on women in public life, school girls, and the staff of girls ' schools. The incarceration of women and girls for —moral crimes such as running away from home— even when doing so is not prohibited by statutory law— also continues to be a major concern, with an estimated half of the approximately 700 women and girls in jail and prison facing such charges.

Social discrimination and domestic violence against women remain pervasive, with the latter often going unreported because of social acceptance of the practice.

Women's choices regarding marriage and divorce remain circumscribed by custom and discriminatory laws, and the forced marriage of young girls to older men or widows to their husbands ' male relations is a problem. Nearly 60 percent of Afghan girls are married before the legal age of 16, according to UNICEF, and in 2009 UNICEF ranked Afghanistan as the world's worst country in which to be born.

Afghanistan remains one of the most difficult and dangerous places in the world to be a woman. Women's rights in Afghanistan are rarely enforced in practice, and access to basic services like education and healthcare remains extremely limited. As well as living in an international conflict zone, women are likely to face risk of domestic abuse. Women who are active in public life are especially subject to intimidation and the daily threat of violence.

Afghanistan emerged as the most dangerous country for women overall and worst in three of the six risk categories: health, non-sexual violence and lack of access to economic resources. Respondents cited sky-high maternal mortality rates, limited access to doctors and a near total lack of economic rights. Afghan women have a one in 11 chance of dying in childbirth, according to UNICEF. " (United Kingdom: Home Office ,Country of Origin Information Report - Afghanistan, 15 februari 2013, beschikbaar op <http://www.refworld.org/cgi-bin/txis/vtx/rwmain?page=search&docid=512de6902&skip=0&querv=women%20repatriation&coi=AFG>. stuk 14)

"In 2014, UNAMA recorded the highest number of women's deaths and injuries from conflict-related violence since 2009, when UNAMA began systematically documenting civilian casualties. Five hundred and fifty-six (556) incidents were recorded which caused 909 women casualties (298 deaths and 611 injured), a 21 per cent increase from 2013.

To highlight the broader social and economic impact of the conflict on the lives of Afghan women, UNAMA interviewed 60 women from ail regions in Afghanistan whose husbands, ail civilians, were killed or seriously injured in conflict-related violence in 2014. UNAMA found that women who were left as sole income-providers for their households after the death or injury of their husbands experienced long-lasting social and economic consequences, with poverty forcing many women to give their daughters in

marriage in exchange for debts or to take their children out of school often to work. Widowed women were often particularly vulnerable to other forms of violence and abuse from family and community members. These findings call for urgent action by the Government of Afghanistan to address the basic needs of this group of very vulnerable and often marginalized women and children. " (UNAMA, Afghanistan Annual Report 2014, Protections in civilians in armed conflict, februari 2015, beschikbaar op <http://www.unama.unmissions.org/Portals/UISfAMA/human%20rights/2015/2014-Annual-Report-on-Protection-of-Civilians-Final.pdf>, p. 3, stuk 15)

De onveiligheid in Afghanistan, in het bijzonder voor alleenstaande vrouwen, is een algemeen gekende situatie, waarvan verwerende partij wordt geacht op de hoogte te zijn. De beslissing tot toekenning van subsidiaire bescherming aan verzoeksters zoon is in elk geval een indicatie die verwerende partij niet kon negeren.

Ter illustratie van de vaststaande rechtspraak hierover een passage uit het arrest nr. 59 850 van uw Raad van 15 april 2011 :

"Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze 19 omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en consJ Verenigd Koninkrijk, §108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). "

Onder de gezamenlijke lezing van artikel 3 EVRM en artikel 13 EVRM is een gedegen onderzoek van alle relevante stukken die kunnen wijzen op vervolging, zoals in casu de beslissing tot toekenning van subsidiaire bescherming aan verzoeksters zoon, verplicht. Uw Raad heeft eerder al geoordeeld dat artikel 3 EVRM en een risico op vervolging of ernstige schade gelijk te stellen zijn op verschillende vlakken: •

"Z)e feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden vervat in artikel 1A (2) van het Verdrag van Genève omvat (RvV 8 april 2011, nr.59.452)"

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387). Het feit dat aan verzoeksters zoon subsidiaire bescherming werd toegekend omwille van zijn herkomst uit Shalatak, doet vermoeden dat verzoekster, die nog steeds in Shalatak woont, ook het slachtoffer zou kunnen worden van willekeurig geweld door het gewapend conflict in Afghanistan. De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hierover motieven op te nemen, quod non. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende:

"Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l'importance qu'elle attache à l'article 3, la notion de recours effectif au sens de l'article 13 requiert, d'une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l'existence d'un risque réel de traitements contraires à l'article 3 et, d'autre part, la possibilité de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse. (...)"

Meer recent bevestigde het Hof dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:

"Tout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Conka précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié. "

Hoewel verwerende partij op de hoogte moest zijn van de algemene situatie van onveiligheid in Afghanistan, de risico's voor (alleenstaande) vrouwen en in het bijzonder van de onveiligheid in verzoeksters dorp door de beslissing tot toekenning van subsidiaire bescherming aan haar zoon, liet zij na ook maar enig onderzoek te doen naar een eventueel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Hierdoor schendt zij de op haar rustende onderzoeksplicht die vervat is in artikel 3 juncto 13 van het EVRM. (...)"

2.3.2. De verzoekende partij stelt dat "Verzoekster nog steeds in Shalatak en dus in onveilig gebied (verbleef). Aldus kan worden aangenomen dat zij hier een risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM, zoals het CGVS reeds oordeelde voor haar zoon".

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij in casu de schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk maakt. Het loutere feit dat haar zoon de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen maakt an sich niet dat daaruit automatisch kan afgeleid worden dat er ook wat betreft verzoekende partij een risico is op schending van artikel 3 EVRM nu de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steeds afhankelijk is van de gegevens in het individuele geval. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de situatie van een niet-begeleide minderjarige die om bescherming verzoekt automatisch kan gelijkgesteld worden met de situatie van een – weze het alleenstaande – volwassen vrouw. Zo is het immers niet ondenkbaar dat verzoekende partij – in tegenstelling tot haar zoon – een vestigingsalternatief in het land van herkomst of elders kan hebben. Dit alles temeer nu blijkt dat verzoekende partij haar visumaanvraag vanuit Pakistan heeft gedaan en zij aldus op dat moment alleszins niet verbleef in haar woonplaats. De bestreden beslissing houdt voor de verzoekende partij evenmin de verplichting in terug te keren naar een voor haar onveilig gebied. De Raad benadrukt daarbij nog dat in artikel 3 van het EVRM geen positieve verplichting kan worden gelezen voor een staat om overal ter wereld personen die voorhouden in gevaar te zijn bij te staan.

De verzoekende partij maakt in casu de schending van deze bepaling dan ook niet aannemelijk.

Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat artikel 3 EVRM een formele motiveringsplicht inhoudt, in zoverre zij nog meent dat de bestreden beslissing uitdrukkelijke motieven hieromtrent had moeten bevatten.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER